

1948.1.16 – שיירת הל"ה

בעת מלחמת העצמאות, 35 לוחמים (ל"ה) יצאו לתגבר את לוחמי גוש עציון המנותק, ונפלו בקרב בדרכם. חללי המחלקה מנו 20 אנשי פלמ"ח ו-15 אנשי חי"ש (חיל השדה).

שיירת הל"ה יצאה לדרכה ב-15 בינואר בשעות הבוקר. תחילה, יצאו לפעולה 40 לוחמים, אך לאחר זמן מה, נודע כי לשניים לא היה נשק ולכן נשארו מאחור. שאר 38 הלוחמים היו צריכים לצאת, אך התעכבו מאוד, מה שהביא לסכנה נוספת שייתגלו. לאחר שיצאו והחלו לנוע, אחד החיילים נקע את רגלו ועיכב את כל המחלקה. דני מס, מפקד השיירה, החליט לשלוח אותו יחד עם עוד שני חיילים בחזרה.

המשך המסע, ודרך ההתגלות של הכוח לא ידועים, זאת מכיוון וכל הלוחמים שהיו בכוח נפלו. יש הטוענים כי אזרח ערבי ראה מספר חיילים מהיחידה, הם חסו על חייו ונתנו לו ללכת- והוא זה שהודיע כי ראה כוחות יהודיים. מצד שני יש הטוענים שמספר חיילים ראו שתי נשים- אמרו שהם הכוח היהודי, הנשים ברחו וכנראה הודיעו לרועה צאן, והוא הודיע לרשויות.

לפנות הבוקר של היום למחרת, ב-16 בינואר התגלתה המחלקה, כותרה על ידי המוני ערבים מהסביבה וכל לוחמיה נהרגו בקרב ממושך באותו היום. הם לחמו בגבורה מתוך ערך החתירה לניצחון, ככל שיכלו.

פרשת הל"ה הפכה לאחד המיתוסים החשובים ביותר של מלחמת העצמאות, ולסמל של הערכים והאמונות שעליהם התחנכו הדורות הבאים. למרות שישנם חילוקי דעות היסטוריים לגבי סיפור תפיסת רועה הצאן ושחרורו, דרך בחירת החיילים לשחרר את רועה הצאן, אפשר ללמוד על ערך טוהר הנשק.

